

Ds Hanneke Siebert

zondag van de zomertijd 2014,
Jeremia 29: 1, 4 - 14 en Matteüs 10: 34 - 42.

29-06-2014

Gemeente in Christus Jezus,

Ze gaan op reis, de 12 leerlingen. Ze worden de wereld ingestuurd. Jezus roept zijn twaalf leerlingen bij zich en geeft hun de macht om onreine geesten uit te drijven en iedere ziekte en elke kwaal te genezen (Matt.10:1) Ga op weg en verkondig: "Het koninkrijk van de hemel is nabij." Genees zieken, wek doden op, maak mensen die aan huidvraat lijden rein en drijf demonen uit. (Matt.10:8)

Bij dát uitzendingsbevel, bij aanvang van die missie zegt Jezus: "Denk niet dat ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde. Ik ben gekomen om het zwaard te brengen, tweedracht en vijandschap."

Lieve leerlingen die op weg gaan, ik waarschuw je: "Denk niet dat je op jouw weg met open armen ontvangen zult worden. Beeld je niet in, dat mensen blij met genezing en heelmaking, verlossing zullen zijn. Denk niet dat de mensen die je het meest dierbaar zijn, zullen applaudisseren en je toejuichen. Nee, je zult omgeven worden met onvrede, met tweedracht, met verdeeldheid.

Verdeeldheid om mij, wel te verstaan". Vijandschap om Jezus' wil.

Dat is hele harde, grove taal. Verwarrende woorden, die verdrietig maken ook. Want als er iets waarnaar wij verlangen, dan is het eendracht, saamhorigheid, vrede. En, je zou er haast boos om worden, is dát ook niet wat Hij ons telkens weer leert! "Heb je naaste lief! Draagt zorg voor elkander. Eert je vader en je moeder". Er is in de wereld al zoveel oorlog en vijandschap, tweespalt. En dan te horen dat er omwille van Hem verdeeldheid zal zijn tussen ouders en kinderen, tussen schoonouders en aangetrouwde kinderen. Huisgenoten zullen elkaars vijanden zijn.

Het maakt ons verdrietig. En verward, omdat we het zó herkennen. Daar waar het jou het meest aan het hart gaat, wat je het meest dierbaar is, daar is het het moeilijkst om de ander te vinden. Huisgenoten staan tegenover elkaar. Geloofsgenoten verstaan elkaar niet.

Om het voor één keer héél klein en intern te houden; Oók in deze kerkbanken, al hebben we het nog zo goed met elkaar. Er is onvrede, gevoel van machteloosheid. En soms vallen harde woorden. Tot ieders verdriet.

We vinden het zó moeilijk om elkaar te vinden. We voelen de krimp aan alle kanten. Beseffen maar al te goed dat keuzes gemaakt moeten worden. Maar, welke kant uit? Met de aangekondigde sluiting van de Pauluskerk, hier om de hoek, is het alsof we onze eigen toekomst des te intenser voelen...

Aan alle kanten doet het pijn. Voelen we ons alleen gelaten, verstrooid. Wellicht ervaren we iets van die ballingen in Babel. De weggevoerden, waar Jeremia aan schrijft. Meegenomen naar de stad van Nebukadnesar. Niet langer is het hen toegestaan om in de Godstad Jeruzalem te wonen. Voel met hen de pijn van de verdrevenheid, van het ontheemd zijn. Van een kleine, onaanzienlijke minderheid te zijn.

En voel dan ook de woede van die ballingen om de brief van Jeremia. 70 jaar lang zal je ballingschap duren, schrijft die profeet! Meer dan een mensenleven lang! Geen toekomst op korte termijn zichtbaar, geen uitzicht op terugkeer, op herstel; enkel het perspectief op die grote stad van geld, van winst, van geweld. Babel, stad van de kosmopolitische spraakverwarring, waar niemand je kent, waar niemand je hoort.

En dan schrijft Jeremia een brief, dat God je nota bene in de ballingschap gestuurd heeft. Die profeet die hen zegt: 'Bouw huizen en ga daarin wonen, bewerk het land en eet van de vruchten. Wordt verliefd, verwek zonen en dochters. Leef je leven!'

Jeremia geeft hen ook een soort zendingsbevel. 'Leef het leven. Op die plaats waar God je gesteld heeft. Blijf niet stil in een hoekje zitten en wacht af. Nee, sta op! En ga!'

Het is alsof Jeremia zegt: "Het is je opdracht om aan de slag te gaan, daartoe ben je geroepen. Je mag je maatschappelijke roeping niet vergeten! Denk niet aan terugkeer naar Jeruzalem. In tegendeel; bidt voor Babel! Zet je in voor de stad. Bidt voor haar vrede, bidt voor haar bloei, de vrede van de stad is jouw vrede".

Ze verklaarden hem mesjogge, en daar kunnen we ons wel iets bij voorstellen. Een man Gods die niet zegt: bidt voor de bloei van Jeruzalem; die niet zegt: bidt voor de groei en bloei van je eigen gemeenschap; die niet zegt; bewaar de vrede binnen je eigen club . Nee, bidt voor de vrede van Babel, bidt voor de stad van het tumult, van de oneerlijke verdeling, van grote macht. Het moet zó zijn, dat Babel er iets goeds van merkt, dat jullie binnen haar muren zijn!

Zou het ook zo mogen zijn, dat Enschede er iets goeds van merkt, dat er een Protestantse Gemeente binnen haar muren is? Dat het de stad en haar bewoners vrede brengt? Dat het verschil maakt, dat een klein clubje actief gelovigen zich inzet? Zou het mogelijk zijn, dat we naast de grote zorgen die we ons om onszelf maken, bijdragen aan Shalom, aan bloei van de stad?

Zo spreekt de Heer: “Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk: ik zal je een hoopvolle toekomst geven. Jullie zullen mij zoeken en ook vinden, als jullie mij tenminste met hart en ziel zoeken.”

Dáár vinden Matteüs en Jeremia elkaar. God zoeken, met hart en ziel. ‘Wie niet zijn kruis op zich neemt en mij volgt, is mij niet waard, wie zijn leven verliest omwille van mij, die zal het behouden.’ Met hart en ziel God zoeken.

Dat is voluit durven te leven. Dat is je hart achterna gaan, ondanks tegenstand. Dat is vrede blijven zoeken, dat wat jou vrede brengt.

Daar gaat het leven niet van een leien dakje. Waar het geluk van mensen voor ogen gesteld wordt, daar is volharden noodzakelijk.

12 Apostelen zijn er op uitgestuurd, 70 volgelingen, duizenden leerlingen. Gezonden naar alle mogelijke en onmogelijke plaatsen in deze wereld. Om dwars door alles heen, door alle misverstand en onbegrip heen, te zoeken naar de Allerhoogste.

Door mensen te ontvangen, die je op je weg tegenkomt. Mensen met geopende armen en met uitdelende handen tegemoet treden, omdat ze rechtvaardigen, engelen, profeten van de Allerhoogste kunnen zijn. Door mensen te genezen, te ontdoen van hun angst. Door de kleinen, onaanzienlijken, minsten een beker koud water te drinken te geven. Door op die wijze te bidden voor de vrede van de stad en haar bewoners.

Vóór je dat waagstuk aangaat, weet dan, dat je daar je leven aan kunt verliezen. Dat je daar je medemens aan kunt verliezen. Dat je daar je geloof aan kunt verliezen.

Maar weet ook: “Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk: ik zal je een hoopvolle toekomst geven.”

Amen